

στρατηγῶν καὶ νομομαθῶν καὶ λογιωτάτων, ὠνομάζοντο ἀπλοῖ γεωργοὶ ἢ κατὰ τὴν ἐκφραστικωτέραν ἔτι φράσιν... ξυλοσχίσται. Ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος ἀνέκαθεν ἐθαύμασε καὶ ἠγάπησε, κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ, τὰ εὐγενῆ ταῦτα δημιουργήματα τοῦ Ὑψίστου. Ρίπτων περὶ αὐτὸν τὸ βλέμμα καὶ ἀτενίζων τὴν κατάφυτον φύσιν, βλέπων ἐδῶ οὐρανομήκη δένδρα, ἀγερόχως ὑψούμενα πρὸς τὸν Οὐρανὸν καὶ παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν μικροὺς θάμνους καὶ φρίσσουσιν χλόην, ἐκεῖ ἄνθη ἐπιχαρίτως κλίνοντα τὴν κάλυκα ὑπὸ τὸ ῥίπισμα τῆς πρωϊνῆς αὔρας, ἐν ᾧ ἡ δρόσος ἐκυλινδεῖ τοὺς μαργαρίτας τῆς ἐπὶ τῶν πετάλων αὐτῶν, βλέπων τὸ ἄπειρον τοῦτο καὶ μαγικὸν περὶ αὐτὸν θέαμα, συνησθάνετο ἐν ἑαυτῷ ἀνέκφραστον τινα ἡδύτητα καὶ θάμβος καταπλημμυροῦν τὴν καρδίαν αὐτοῦ καὶ χυνόμενον εἶτα εἰς παθητικούς στίχους. Ἠγάπησεν ὁ ἄνθρωπος τὰ ἄνθη· ἔψαλε τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν καὶ ἐθαύμασεν ἐν αὐτοῖς τὴν καλλιτέχνιδά τοῦ Δημιουργοῦ χεῖρα· ἄνθη προσήνεγκε εἰς τῆς καρδίας αὐτοῦ τὴν ἀγαπητὴν ὡς σύμβολα τοῦ ἔρωτος, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς νεότητος καὶ μὲ κλάδους ἐλαίας καὶ δάφνης ἔστειπε τοὺς ἥρωάς του· ἐν τῇ χαρᾷ καὶ τῇ λύπῃ, ἐν τῇ δόξῃ καὶ τῇ ἀδοξίᾳ, πανταχοῦ τὰ ἄνθη ἐλάτρευσεν! Ἡ ποίησις ἔψαλεν αὐτὰ καὶ ὁ ἔρως τὰ ἐθεοποίησε. Ἠγάπησεν ὁ ἄνθρωπος τὰ φυτὰ καὶ

συνεβίωσεν ἑκπαλαι μετ' αὐτῶν ἀδιασπάστως. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο. "Ἄς μάθῃ νὰ τὰ ἀγαπᾷ μετὰ λόγου! "Ἄς ἐκτείνῃ χεῖρα προστάτιδα ἐπὶ τῶν δασῶν, ἅτινα στολίζουσι τὰς ἐκτάσεις τῶν ὁρέων του καὶ ἃς τιμωρήσῃ τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἐκτείνει βέβηλον χεῖρα, γυμνοῦσαν τὴν φύσιν ἀπὸ τῶν καλλωνῶν αὐτῆς· ἃς θαυμάσῃ τὴν ἁρμονίαν τῆς δημιουργίας καὶ τὸ ἄκρον ἄωτον τοῦ καλοῦ ἐν τῇ τέχνῃ εἰς τὸ μικρότερον τῶν ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ καὶ ἃς προσπαθήσῃ νὰ ἀναπτύξῃ ἐν ἑαυτῷ τὴν ἠθικὴν ἁρμονίαν τῆς ἀψύχου φύσεως. "Ἄς προσπαθήσῃ ἔτι νὰ διδαχθῇ ἀπὸ τῶν φυτῶν ἃς οἰκτεῖρη τὸ καταπύπτον μεγαλεῖον εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ τιμωροῦ κεραυνοῦ θριμματιζομένην λεύκην,—ἥτις, κατὰ τὸν γάλλον ποιητὴν, ἔχει τοὺς πόδας εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν νεκρῶν τὴν δὲ κορυφὴν εἰς τὰ δώματα τῶν ἀθανάτων—καὶ ἃς θαυμάσῃ τὸ βραχύδιον κάλλος εἰς τὸ καλίφυλλον ῥόδον ἃς προσίδῃ μετὰ παιδικῆς ἀφελείας τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως, ἃς ἐρασθῇ τοῦ καλοῦ, ἃς τρυφήσῃ ὡς καλίπτερος χρυσάλλις εἰς τὸ μαγικὸν θέαμα, καθαίρων τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἀπὸ παντὸς ῥύπου καὶ, λυθεὶς πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς ὕλης, ἃς ἀναπετάσῃ ἐλαφρὸς μὲ τῶν ἀνθέων τὸ μῦρον πρὸς τὸν καλλιτέχνην Δημιουργόν!

"Ἐγραφον ἐν Πειραιεῖ, Νόριφ 1883.

ΠΕΤΡΟΣ Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

ΤΑΣΣΟΣ ΤΟΡΚΟΥΑΤΟΣ